

Redactie:
Maj. M. F. A. Brok,
Kaplt. M. J. O. Branse,
Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk.

DE TIJDSPREKER
Weekblad van De Tigger-Brigade
No. 83
Secretariaat en Administratie:
DIENST WELFARE
Tel. Sing. 220

ZATERDAG, 22 NOV. 1947.

OPLAAG 7500

IN MEMORIAM.

Antoon Kok, korporaal 1e Cie I.R.S. is 14 November verdronken. Hij werd meegesleurd in de woeste kalf door zijn verdrinkende hond, waarmee hij zoveel tochten maakte. Onbewust is zijn laatste daad een fel singaal voor de vaak niet begrepen en de, jammer genoeg, voor velen onbegrijpelijke kern van ons leven en strijden: Kamerschap.

Kokkie, laat die oorzaak van je dood schijnbaar nog zo eenvoudig zijn, onder de gevolgen van die dood moet je ook rekenen: een feller bewust zijn, een heiliger eerbied in ons allen voor die kern van onze kracht: Kamerschap.

Is die onderdanigheid aan elkaar de veiligste weg voor onze vaak onberekenbare zinnen en krachten — door deze onderdanigheid te gaan beoefenen in vertrouwen op het voorbeeld van Christus (Eph. 5:21) zullen wij van ons leven maken een voortdurend gebed en in heiligste trouw ook aan jou, die nu in Christus waardeert, onze Verlosser en Heiligmaker.

P. Konijn.
Almoeszenier I.R.S.

De Tijgers spreken met Holland.

Woensdagavond 13 November was er een groot gezelschap bijeen in de studio van Radio Welfare, nog laat: half twaalf. Kapitein Branse conferende met een zevental Tijgers van allerlei ras, de omroeper, sergeant Okkers, holde het spreekhokje in en uit, een foto-graaf mikte met zijn toestel op een nog onzichtbaar doel en een verslaggever van „de Locomotief“ pompte iedereen aan om bijzonderheden over dingen, die we allang vergeten waren.

Voor het eerst zou een programma vanuit Semarang naar Nederland gerelayeerd worden. In alle haast moest het in elkaar worden gezet, maar in Sergeant Okkers beschikt ons radiostation over een geroutineerd omroeper, die uit deze dertien minuten alles wist te halen, wat er uit te halen was. In deze tijd werd namelijk het programma aangekondigd, muziek gedraaid, een toespraak gehouden van 6 minuten en voerden achtereenvolgens zeven militairen van de T.-Brigade het woord en nog was de omroeper maar half tevreden, dat hij een kwart minuut te lang nodig had gehad.....

De Major Brok sprak namens de duizende Tijgers, die niet persoonlijk voor de microfoon konden komen. Hij gebruikte zijn zes minuten om even namens de jongens te vertellen in welke geest zij h'er hun taak verrichten en hoe zij oorlogs- en vredeswerk met elkaar wisten te verenigen.

Daarna was het woord aan smid Dikke van I.-RS, die zijn moeder-groette en alle Stofers in Nederland. „Het zit er bijna oij“ besloot hij en de anderen zeiden zachtjes: „Hij woi!“

Sold. Eerste Klasse P. Konijn.

hield zijn vrouw in Maastrikt. te spreken. Daarna weer een smid van Brederode van het Zevende, die ook zijn vrouw groette aan het ander einde van Nederland, in Mokum. Soldaat Linsen was de gelukkige van het Zesde en de Staf van de Brigade werd vertegenwoordigd door Sold. Siliakus van de Verbinding. Hij scheen meer met microfoons te hebben omgegaan. Hieroy volgde een optimistisch speechje van Albert Franssen van de 32 AAT: „Maak je voor mij geen zorgen. Ik maak het opperbest, en de tijd vliegt voorbij!“..... En als laatste kwam sold. Kool aan de beurt, van de 5e Genele Veld, die geen oog had voor de steeds onrustiger wordende omroeper, en zijn groot aan huis keurig afdraaide.....

Drie minuten over twaalf, het feest is ten einde. De fotograaf van Welfare had nog kans gezien de diverse sprekers te fotograferen, ze zullen ter herinnering aan deze avond spoedig hun contereitself-voor-de-microfoon kunnen bewonderen. Nu gingen ze per truck naar de Kanarrelaan, waar ze de eerste gasten zouden zijn van het veldra in bedrijf te stellen verlofscentrum.

Het was een belangrijke gebeurtenis voor ons radiostation en voor de militairen van Semarang en omgeving, die op uitstekende wijze was georganiseerd. Op 3 December zal het volgende contact met Nederland zijn.

M.B.

Bij 2-7 R.I. kwam het onderstaande belangrijke besluit binnen:
Bij Koninklijk Besluit van 12 September 1947 No. 70 is toegekend de „BRONZEN LEEUW“ aan de dienstplichtig sergeant

JACOBUS HERMANUS GROENEWOLD

van het wapen der infanterie, thans ingedeeld bij 2-7 R.I. wegens:

„Heeft zich door het bedrijven van bijzonder moedige en beëidvolle daden in de strijd tegenover de vijand onderscheiden, door in de morgen van de 10 Mei 1940 bij een gevecht tegen gelande parachutisten, die zich hadden genesteld in een huis tegenover de brug over de Rijn te Katwijk aan de Rijn, met enige andere vrijwilligers dit huis, van waaruit hevig mitrailleur- en geweevuur werd afgegeven, te bestormen.
Bij deze bestorming als lichte mitrailleur-schutter, geheel ongedekt, met zijn mitrailleur voorop gaande, enige vuurstoten door de vensters van de eerste verdieping en door een der vensters van de benedenverdieping af te geven, zodat tenslotte, nadat enkele Duitsers sneuvelden of buiten gevecht werden gesteld, deze vijandelijke afdeling kon worden gevangen genomen.“

lijke onderscheiding, ziekte van den Sergt. Groenewold, we toch nu reeds onze saluut van deze hoge Koninknewoud. Het zal voor hem een groter vergaan, zo bieden nu, na 2 jaar dit besluit is afgekomen.

Viamine „G“

Pruilleboel hoort in de prullenmand. Rommel ruim je op. Het doet je goed weer eens iets echts te zien, te horen, te lezen, te proeven, mee te maken, na de grote massa surrograat op velerlei gebied, die we wel moeten slikken. Verse aardappels alleen al te zien na maanden „cement“, levende bloemen te ruiken ingelaaits van papier, over 'n weg te rijden waar vroeger gaten waren, in een huis te wonen en niet alleen maar gelegend te zijn, weer eens een boek in handen te hebben, dat schrijver en uitgever eer aan doet, werkelijke muziek te horen, 'n goede toneeluitvoering bij te wonen, 'n hense sigaret en onvervalsde jenever te proeven, 'n menselijke film te zien, 'n goede kameraad te ontdekken, 'n goede meisje te houden: 't is allemaal een weldaad voor oog en oor, voor hoofd en hart. Het is echt, waar, eerlijk, bruikbaar, betrouwbaar. Het is goed. Dat merkt iedereen meteen, daarvoor hoeft je in het algemeen niet veel verwaring te hebben. Dat voel je aan.

Het onechte, het valsé, de schijnverveelt zo gauw, staat tegen, maakt je misselijk. Het houdt ook geen stand op den duur, het verdwijnt en niemand voelt het gemis.

Gelukkig wanneer we nog ontvankelijk zijn voor het goede. Wanneer er mensen zijn, die goede aanspanning, 'n goede film, 'n goed boek, 'n goede vriend, 'n goed meisje, 'n goed tehuis prefereren boven ontspinning enz, zonder meer. Eigenlijk is het heel natuurlijk, ligt 't in de aard van het beste. We wensen elkaar toch 'n goede morgen, middag, avond! Toch geen lelijke, mislukte, beroerde, lege, onnatuurlijke dag en nacht? En

waarom? Omdat iedere mens, jong en oud, behoefte heeft aan steun en houwaat: steeds op zoek is naar wat mooi en goet... is; steeds hoger en verder wil; niet rusten kan voordat hij het geluk gevonden heeft. En bovendien vindt, staat altijd nog een goed mens. Boven 'n goed woord, 'n goede inval, 'n goede daad staat 'n goed hart, waaruit dat alles voortkomt.

Is dit niet te idealistisch? Te onwerklijk? Zijn er wel mensen, die eigenlijk een verstokte egoist, met een ingeboren trek naar hebben en heersen? Heeft zelfs Christus niet gezegd, toen iemand Hem — terecht — goed noemde: „Niemand is goed dan alleen God“? Spreekt niet alleen een dichter van 'n „goede dooer“? Is alle goedheid niet verloren gegaan met de eerste opstand van de eerste mens, waardoor hij moedwillig de harmonie met zijn Schepper en medeschepselen verloor? Maar het leven zelf is niet vaak tot 'n hard en bits, 'n scherp en bitter, 'n afstotend en gestofen mens? Het leven dat is toch de bijna totale afwezigheid van merkbare goedheid in je omgeving, de mentaliteit, de sociale en economische verhoudingen, de wereldpraak?

En toch weet iedereen uit eigen ervaring, dat geen enkele mens totaal slecht is. Dat goedheid wel degelijk bestaat en bestaan kan, leven en werken wil. Hoe 'n felle duizender geholpen werden en worden door de weldenkendheid van misschien vrelingen. Hoe tenninste van Christus — al is het niet van iedere Christus — naar waarheid gezegd is, dat Hij al weldoende rondtrok.

De Tijgers spreken met Holland.

Woensdagavond 19 November was er een groot gezelschap bijeen in de studio van Radio Welfare, nog laat: half twaalf. Kapitein Brance confereerde met een zevental Tijgers van allerlei ras, de omroeper, sergeant Okkers, holde het spreekhokje in en uit, een fotograaf makte met zijn toestel op een nog onzichtbaar doel en een verslaggever van „de Locomotief” pompte iedereen aan om bijzonderheden over dingen, die we allang vergeten waren.

Voor het eerst zou een programma vanuit Semarang naar Nederland gelayeerd worden. In alle haast moest het in elkaar worden gezet, maar in Sergeant Okkers beschikt ons radiostation over een geroutineerd omroeper, die uit deze dertien minuten alles wist te halen, wat er uit te halen was. In deze tijd werd namelijk het programma aangekondigd, muziek gedraaid, een toespraak gehouden van 6 minuten en voerden achtereenvolgens zeven militairen van de T-Brigade het woord en nog was de omroeper maar half teverden, dat hij een kwart minuut te lang nodig had gehad.....

De Major Brok sprak namens de duizende Tijgers, die niet persoonlijk voor de microfoon konden komen. Hij gebruikte zijn zes minuten om even namens de jongens te vertellen in welke geest zij hier hun taak verrichten en hoe zij oorlogs- en vredeswerk met elkaar wisten te verenigen.

Daarna was het woord aan smidide van I-RS, die zijn moeder groette en alle Stoters in Nederland. „Het zit er bijna op” besloot hij en de anderen zeden zachtjes: „Hij wel!”

Sold. Eerste Klasse Bann van

heid zijn vrouw in Maastrecht toe te spreken. Daarna weer een smid van Brederode van het Zevende, die ook zijn vrouw groette aan het ander einde van Nederland, in Mokum. Soldaat Linsen was de gelukkige van het Zesde en de Staf van de Brigade werd vertegenwoordigd door Sold. Siliakus van de Verbinding. Hij scheen meer met microfoons te hebben omgegaan. Hieron volgde een optimistisch speechje van Albert Franssen van de 32 AAT: „Maak je voor mij geen zorgen. Ik maak het opperbeest en de tijd vliegt voorbij!”..... En als laatste kwam sold. Kool aan de beurt, van de 5e Genie Veld, die geen oog had voor de steeds onrustiger wordende omroeper, en zijn groot aan huis keurig afdraaide.....

Drie minuten over twaalf, het feest is ten einde. De fotograaf van Welfare had nog kans gezien de diverse sprekers te fotograferen, ze zullen ter herinnering aan deze avond spoedig hun contrafeit-sel-vóór-de-microfoon kunnen bewonderen. Nu gingen ze per truck naar de Kanarielaan, waar ze de eerste gasten zouden zijn van het weldra in bedrijf te stellen verlosscentrum.

Het was een belangrijke gebeurtenis voor ons radiostation en voor de militairen van Semarang en omgeving, die op uitstekende wijze was georganiseerd. Op 3 December zal het volgende contact met Nederland zijn.

M.B.

Alhoewel door ziekte van den Sergt. Groenewoud, lijke onderscherming, niteiking van deze hoge Konink-newoud. Het zal voor hem een grove... Sergt. Groe-nu, na 2 jaar dit besluit is afgekomen.

Bij deze bestorming als lichte mitrailleur-schutter, geheel ongedekt, met zijn mitrail-leur voorop gaande, enige vuurstoten door een vensters van de eerste verdieping en door af te geven, van de benedenverdieping Duitsers sneuvelden of buiten gevecht wer-den gesteld, deze vijandelijke afdeling kon worden gevangen genomen.”

Viamine „G”

Prullepoel hoort in de prullemand. Rommel ruhm je op. Het doet je goed weer eens iets echtis te zien, te horen, te lezen, te proeven, mee te maken, na de grote massa surrogaat op velvriel gebied, die we wel moes-ten slikken. Verse aardappels alleen al te zien na maanden „cement” le-van papier, over 'n weg te rijden waar vroeger galen waren. In een huis te wonen en niet alleen maar gelegerd te zijn, weer eens een boek in handen te hebben, dat schrijver en uitgever eer aan doet, werkelijke muziek te horen, 'n goede toneeluit-voering bij te wonen, 'n heuse sigar-et en onvervalste jenever te proe-ven, 'n menselijke film te zien, 'n goede kameraad te ontdekken, 'n goed meisje te houden: 't is allemaal een weldaad voor oog en oor, voor hoofd en hart. Het is echt, waar-eerlijk, bruikbaar, betrouwbaar. Het is goed. Dat merkt iedereen meteen, daarvoor hoeft je in het algemeen niet veel ervaring te hebben. Dat voel je aan.

Het onsché, het valsé, de schijn-verveelt zo gauw, staat tegen, maakt je misselijk. Het houdt ook geen stand op den duur, het verdwijnt en niemand voelt het gemis.

Gelukkig wanneer we nog onvan-kelijk zijn voor het goede. Wanneer er mensen zijn, die goede ontspan-ning, 'n goede film, 'n goed boek, 'n goede vriend, 'n goed meisje, 'n goed tehuis prefereren boven ontsparning enz. zonder meer. Eigenlijk is het heel natuurlijk, ligt 't in de aard van het beestje. We wensen elkaar toch 'n goede morgen, middag, avond! Toch geen lelijke, mislukte, beroer-de, lege, onnatuurle dag en nacht? En

waarom? Omdat iedere mens, jong en oud, behoefte heeft aan steun en houvast; steeds op zoek is naar wat mooi en goe-- is; steeds hoger en verder wil; niet rusten kan voordat hij het geluk gevonden heeft. En ho-ven een goed *ding*, al is het ook een verknijping waarin je volledig bevre-diging vindt, staat altijd nog: een goed mens. Boven 'n goed woord, 'n goede inval, 'n goede daad staat 'n goed hart, waaruit dat alles voort-komt.

Is dit niet te idealistisch? Te on-werkelijk? Zijn er wel mensen, die werkelijk goed zijn? Is niet iedereen eigenlijk een versokte egoist, met een ingeboren trek naar hebben en heersen? Heeft zelfs Christus niet gezegd, toen iemand Hem — terecht — goed noemde: „Niemand is goed dan alleen God”? Spreekt niet alleen een dichter van 'n „Goede dood”? Is alle goedheid niet verloren gegaan met de eerste opstand van de eer-ste mens, waardoor hij moedwilling de harmonie met zijn Schepper en meeschepselen verbrak? Maar het leven zelf te niet vaak tot 'n hard en bits, 'n scherp en bitter, 'n asto-tend en gesloten mens? Het leven dat is toch de bijna totale afwezig-heid van merkbare goedheid in je omgeving, de mentaliteit, de sociale en economische verhoudingen, de wereldsprak?

En toch weet iedereen uit eigen ervaring, dat geen enkele mens to-taal slecht is. Dat goedheid wel de-gelijk bestaat en bestaat kan, leven en werken wil. Hoe in feite duizen der geholpen werden en worden door de weldenkendheid van misrchen weningén. Hoe tenminste van Chris-tus — al is het niet van iedere Chris-ten — naar waarheid gezegd is, dat Hij al weldoende rondtrok.

Teleurstelling.

Een der KNIL-soldaten van de T.-Brigade had een brief geschreven, een keurige brief zonder fouten, doorhalingen, vouwen of vlekken. Wat dit betekent op een soldatenkamer, waar één tafel voor alles en allen moet dienen, kan alleen diegene begrijpen, die dit leven heeft meegemaakt. Maar de brief was keurig gelukt en kreeg de bewondering van alle kameraden. Het was dan ook een bijzonder schrijven: een worp naar de toekomst, want de demobilisatie moet toch eens komen en daarmee de verplichting om voor eigen onderhoud te zorgen.

Naar aanleiding van een advertentie in de Locomotief, waarin Interatio opnemers vroeg, schreef deze soldaat. Hij had voor de oorlog een getuigschrift als opnemer verworven. Dat zette hij er in, en óók dat hij zeven jaar militair was geweest en krijgsgevangenen in Japan.

Daarna was het afwachten voor hem en voor de gehele kamer, want dit was een experiment: als het lukte, zouden ook de anderen voelen, dat de toekomst toch niet zo somber was.

Het antwoord kwam en was afwijzend. Een teleurstelling, inderdaad. Maar niet de grote teleurstelling. Die zat hem in de wijze, waarop het antwoord werd gegeven.

Uit de enveloppe kwam een velletje papier, dat uit een nootieboekje was geseheid en waarop met potlood het fatale bericht gekrabbel was.....

Dat was groter grief dan de afwijzing: dat wette de indruk of de zaak door onbevoegden was afgehandeld, dat de bedrijven geen filantropische instellingen zijn, die mensen in dienst kunnen nemen, ook al hebben ze geen behoefte voor hen; we weten, dat de overgang naar de burgermaatschappij met moeilijkheden gepaard zal gaan. Maar wij zouden eventuele werkgemers, die sollicitaties van militairen ontvangen, willen verzoeken, zich even in te denken, welk een wereld van verwachtingen achter deze brieven schuilt. En moet men deze verwachtingen stuk slaan, dit dan te doen met zachte hand en niet met ruwe vuist: het ontheemt voor zo lange tijd de moed!

En tenslotte zouden we willen vragen om bij gelijke geschiktheid aan de gedemobiliseerden een voorrang te geven. Er is vermoedelijk geen enkele sollicitant, waarover men zo volledig kan

worden ingelicht dan over een militair, die jaren onder het oog van een meerdere heeft geleefd en gestraft pleegt te worden voor feiten, die in het burgerleven over het hoofd worden gezien.

Om nog maar niet te spreken van eventuele verdiensten tegenover de gemeenschap!

M.B.

Discipline en nog iets.

Wanneer men zijn oor zo links en rechts in de troep te justeren legt, komt men heel wat aan de weet. Zowel bij hoog als bij laag. Men hoort er heel wat grappen, geestige grappen en flauwe grappen. Men hoort de nodige grieten en klachten onder de verzamelaars van karkasren en vooral de nodige critiek op de honderd en een orders van de militaire dienst. En tien keer één dat op al die grappen, opmerkingen en critiek als slotzin volgt: iets voor De Tijger!

Inderdaad men hoort heel wat en er zouden boekdelen over vol te schrijven zijn, maar — en nu komt de grote maar — we zijn militair. Waren we dat niet, dan... En bij de militair hoort de discipline.

Discipline, een vreedend woord, waaronder wij in het militaire leven de handhaving van tucht en orde verstaan. Discipline. Velen nemen het op als een noodzakelijk kwaad. Wij Nederlanders hebben over het algemeen gloedend het land aan alles wat naar dwang en gehoorzaamheid zwaemt. Ten onrechte zien wij hierin vaak een vernedering; iets wat minderwaardigheidsgevoel geeft. Wij beschouwen vaak de meerdere als een lastpost, die ons allerlei onaangename dingen op den hals schijnt en wiens orders en lastgevingen wij zien als een aanpakking van onze vrijheid en een bespoeling van onze eigenwaarde. In dat opzicht zijn wij niet anders dan de andere mensen van de wereld. De hak van de haars in zijn nek voelt. De moef, die van elke meerdere een soort van afgod maakt en in het afsnauwen en donderen van zijn mindere zijn goed recht ziet. De voorbije bezettingjaren hebben ons dat aan den lijve doen gevoelen.

Wij leven — zoals dat heet — in een democratische tijd en zien in het leger een autoritair systeem. In zeker opzicht is dat ook zo. De ragen zijn altijd scherp geseheid, geweest en er heeft steeds een grote afstand bestaan tussen meerdere en mindere. Sinds de laatste oorlog is hierin wel enige verandering gekomen. De afstand tussen officieren, onderofficieren en minderen is geen onoverbrugbare kloof meer — de onderlinge verhoudingen zijn heel wat soepeler geworden. Dit was in ons O.V.Vers leger onvermijdelijk. Het is geen recruitenleger en de verhoudingen liggen daar heel anders. Het leger is ontstaan in de bezettingstijd, toen allen werkten voor hetzelfde doel en de een niet meer was dan de ander, althans geen meerdere of mindere in militair begrip. We zijn verschild in rang bestond er niet. De overschakeling naar het koninklijk leger bracht hierin verandering. Bovendien gingen snel en de een kreeg een rang en de ander niet. Voor velen was het toen moeilijk zich direct in de nieuwe verhoudingen in te denken en in te leven; zij wilden geen orders accepteren van kameraden, die eerst hun gelijke waren en nu te bevelen hadden; zij voldeden zich vaak verongelukkig. Hun gevoel van eigenwaarde kwam in onstand en zij konden niet inzien, dat meerdere in dienst bepaald wordt door de rang en niet door stand of maatschappelijke positie. Maar al liggen de verhoudingen dan enigszins anders; wat niet verandert is: is de discipline. De discipline moet er zijn, omdat zonder discipline ne geen leger bestaansbaar is. Discipline is tucht en eist onvoorwaardelijke gehoorzaamheid.

Discipline: het zonder critiek opvolgen van een order is een kunst, een kunst welke slechts weinigen verstaan. Wij Nederlanders gaan erg prat op onze vrijheid; vrijheid van meninguiting en vrijheid van pers. De bezetter heeft getracht ons die vrijheden te ontnemen, maar hij is hierin nooit geslaagd. Maar die vrijheden gedooft de discipline in het leger niet, omdat naar systeem daarmede staat of valt. En discipline is nodig, omdat zonder haar het leger een vrijgevochten bandje zou worden, waar iedereen haas zou zijn, wat in feite hierop neerkomt, dat er niemand haas is. Wij behoeven slechts te zien naar Djocja met zijn diverse legertjes om te weten, waarom toe gebrek aan discipline leidt. Discipline wil ook zeggen, dat elke meerdere een meerdere is, of zijn rang hoog of laag is. En elk bevel van een meerdere dient te worden opgevolgd. Een order van een korporaal geldt evengoed als een order van een kapitein. Men behoeft slechts de uitspraken van de krijgsraad er op na te slaan, om te zien, dat de discipline geen sijnreure is en is; wat in de ogen van een burger een fulfillt kan zijn, in de militaire dienst als een zwaar verrijp woord aangerekerd.

Er wordt door de jongere O.V.Vers vaak smalend gesproken over het leger van voor 1940. Ik geef gaarne toe, dat dit ook zijn fouten heeft gehad, maar wat discipline betreft, kan het steeds en altijd ten voorbeeld gesteld worden. Discipline eist zelf tucht en zelfbeheersing en kweeft deze ook aan. Discipline vertraagt geen critiek, schakelt van te voren alle bedenkingen uit. Onvoorwaardelijke gehoorzaamheid. Hij die niet te gehoorzamen weet, zal ook nooit gehoorzaamd worden. Dit is geen uitspraak van mij maar een oeroud beginsel, een eis voor iedereen, die later, hetzij als militair, hetzij als burger een leidende positie wil verwerven. Discipline is een goede leerles voor elke mens, een leer, waarvan we nooit spijt zullen hebben.

„Trouw aan de Koningin, gehoorzaamheid aan de wetten, onderwerping aan de krijgsrecht.” Zo luidt de eedsformule, welke elke officier moet afdragen. Maar ook zonder eed, zonder plechtige belofte, geldt deze formule voor elke militair.

Discipline: het is zoals de Romeinen het vroeger zeiden: *Dura lex sed lex* — de wet is hard, maar het is de wet. Daar is geen spel tussen te krijgen. En Gevoel me: hoe beter de discipline, des te prettiger is de militaire dienst.

J.P.A.

Uitkeuringen en verstrekingen bij demobilisatie.

Naar aanleiding van vragen, welke enkele lezers ons stelden, doen wij hier een overzicht volgen van de voorgeselde uitkeuringen en verstrekingen bij demobilisatie.

In de maand Maart is reeds een voorlopige regeling bekend gemaakt, welke door ondergetekende bij verschillende onderdelen mondeling is toegeelicht. Deze voorlopige regeling gold voor personen, die tussentijds zouden demobiliseren wegens ziekte en dergelijke. De bedoeling was, dat er een definitieve regeling zou komen.

Het ontwerp voor deze definitieve regeling is begin October gepubliceerd. De beslissing van het ministerie is nog niet gevallen, maar de voorbeoordende besprekingen zijn zo grondig geweest, dat men aanneming van deze voorstellen verwacht. Hier volgen dan de voornaamste punten.

1. Na aankomst in Nederland krijgt men direct verlof en wel 14 dagen voor elk vol jaar buiten het Rijk in Europa d.i. buiten Nederland doorgerechtigd.

Deze tijd begint te tellen op de dag voorafgaande aan het vertrek uit Nederland met definitieve bestemming. Nederlands-Indië en eindelijk op den dag volgend op die van de terugkeer.

Voor men met verlof gaat krijgt men een uitkering van een honderd gulden, vrij van belasting.

2. Na afloop van dit verlof keert men terug om gedemobiliseerd te worden. Men ontvangt dan een premie van tien gulden voor elke maand dienst tot een maximum van twee honderd gulden. Ook deze premie is vrij van belasting.

3. Men ontvangt bovendien: een burgercoostuum en 130 faxtel-punten en een schoenenbon.

4. Als men tenminste 6 maanden in werkelijke dienst is geweest en zijn dienst op goede wijze heeft vervuld en men op het ogenblik van demobilisatie niet in eigen onderhoud kan voorzien, komt men in aanmerking voor de volgende uitkeuringen: *Kostwinners*. Gedurende twee maanden 100%, daarna twee maanden 85%, daarna 8 maanden 70% van het militaire inkomen.

Niet-kostwinners. Gedurende een maand 100%, daarna een maand 85%, daarna zes maanden 60%, van het militaire inkomen.

Onder militair inkomen verstaat men het inkomen buiten de keerkrijgen, kostwinnersvergoeding niet inbegrepen, vermeerderd met de waarde van legering en voeding op het ogenblik van demobilisatie.

Wanneer men andere inkomsten heeft uit werk wordt 2/3 hiervan afgetrokken, inkomsten niet uit arbeid worden geheel afgetrokken.

Aangezien deze regeling beter mondeling kan worden besproken, is het het beste hierover inlichtingen in te winnen bij de compagnie's commandanten, de vormingsofficieren of bij den Lt. Gubbels in het Vormingshuis.

Alle inlichtingen worden gaarne verstrekt.

M. B.

Kobus de Kannonier.

Kobus de Kannonier wordt ons het volgende briefje, dat we op deze wijze graag onder de aandacht van den geadresseerde brengen.

Maar, Kobus, we zouden tot nog beter begrip komen als jullie ons eens iets schreven over jullie leven buiten Semarang. Horen we spoedig wat meer? Red.

Beste Jan,

! Is nou niet, dat ik je met woorden zonder argument wil doodslaan, want m'n moe heb me altijd geleerd, dat je niet terug mag doen wat een ander je gedaan heb. En doodslaan is 't woord ook niet, want dat doe je niet als eerste klassers onder mekaar. Maar om o'j de zaak terug te komme: Jan als jij nog postblaadjes overhoudt om mij mee te helpen, dan schiet je in je verplichtingen tegenover je Poeseke zwaar te kort, want dat arme kind zit dan dagen uit te kijken naar de blaadjes van jou waar ik op schrijf. Jantje, ik heb zo'n idee, dat die brief, die ze in „De Tijger” van je afdraken, de enige is, die je per week aan 'e Poeske schrijft.

En verders, Jan, zine me zeker niet voor ons 'n lezer naar Indië gekomme. Datme dat in de krant gezet hebbe was misschien wel niet zo verstandig, maar dat was in onze opwinding vanwegs de te geprestaties, waar steeds een stuk van afgeknabbel wordt. Lekker al die Zippers, die we iedere maand op papier maar weer te roke krijgje hé? Daarom hadde die goeie artilleriste bij jullie natuurlijk ook zo goed. Dat ken je natuurlijk niet bij ons vergelijkje. Wij benne maar vijf dagtes per week van

(vervolg van pag. 1).

De Goede God is niet alleen maar de titel van een boeiend boek van E. Friedler: 't is de werkelijkheid, die elk een ondervinden kan. Ook in deze barbaarse tijden, waarin de ene mens voor 'n andere weer een wolf schijnt te zijn. De een zal het belachelijk vinden, de andere ergerlijk, de grootste en gemeenste leugen. Maar hebben zij de juiste kijk, 'n geerlijk oog, 'n waar idee, zonder waarheid, zonder zelfbedrog, zonder vooroordeel, heel? Hebben zij uit hun verwornde hart de tyrannie verdreven en de dienst aanvaard en bedreven, die het weer gezond maakt? Hebben zij ernstig getracht de waarheid te ontdekken van het gezegde: „We zijn niet de wereld om het goed te hebben, om goed te zijn en goed te

Pat Kebon

(vervolg op pag. 4).

ven.
Dit de enveloppe kwam een vel-
leffe papier, dat uit een notitie-
boekje was geschouwd en waarop
met potlood het fatale bericht ge-
krabbeld was.....

Dat was groter grief dan de af-
wijking: dat wekte de indruk of
de zaak door onbevoegden was af-
gehandeld.

Behandelde wij weten, dat de bedrijven geen
filantropische instellingen zijn,
die mensen in dienst kunnen ne-
men, ook al hebben ze geen em-
plooi voor hen; we weten, dat de
overgang naar de burgermaat-
schappij niet moeilijkheden ge-
paard zal gaan. Maar wij zouden
eventuele werkgemers, die sollici-
taties van militairen ontvangen,
willen verzoeken, zich even in te
denken, welk een wereld van ver-
wachtingen achter deze brieven
schuilt. En moet men deze ver-
wachtingen stuk slaan, dit dan te
doen met zachte hand en niet met
ruwe vuist; het ontheemt voor
zo lange tijd de moed!

En tenslotte zouden we willen
vragen om bij gelijke geschiktheid
aan de gedemobiliseerden een
voorsprong te geven. Er is ver-
moedelijk geen enkele sollicitant,
waarover men zo volledig kan

(vervolg van pag. 1).

De Goede God is niet alleen maar
de tiel van een boeiend boek van
E. Fiedler: 't is de werkelijkheid, die
elkeens ontmoeten kan. Ook in deze
barbaarse tijden, waarin de ene
mens voor 'n andere weer een wolf
schijnt te zijn. De een zal het be-
lachlijk vinden, de andere ernstig, de
grofste en gemeenste leugen. Maar
hebben zij de juiste kijk, 'n eerlijk
oog, 'n waar idee, zonder waarheid,
zonder zelfbedrog, zonder vooroor-
deel? Hebben zij uit hun verwonde
hart de tyrannie verdreven en de
dienst aanvaard en bedreven, ós het
weer gezond maakt? Hebben zij em-
stig getracht de waarheid te ontdek-
en van het gezegde: „We zijn niet
de wereld om het goed te hebben,
om goed te zijn en goed te

Pak Kebon

men vaak een vernedering; iets
wat minderwaardigheidsgevoel geeft.
Wij beschouwen vaak de meerdere
als een lastpost, die ons allerlei on-
aangename dingen op den hals
schuift en wiens ouders en lastgevin-
gen wij zien als een aantasting van
onze vrijheid en een bespoorting van
onze eigenwaarde. In dat geval
zijn wij juist het tegengestelde van de
oor, die kruipt voor elke meedere
en zich het best voelt, wanneer hij
de haik van de laars in zijn nek
voelt. De nof, die van elke meerde-
re een soort van afgod maakt en in
het afschrijven en donderen van zijn
mindere zijn goed recht ziet. De
voortijde bezettingstijden hebben ons
dat aan den lijve doen gevoelen!

Wij leven — zoals dat heel — in
een democratische tijd en zien in
het leger een autoritair systeem.
In zeker opzicht is dat ook zo. De
rangen zijn altijd scherp gescheiden
geweest en er heelt steeds een
grote afstand bestaan tussen
meerdere en mindere. Sinds de
laatste oorlog is hierin wel enige
verandering gekomen. De af-
stand tussen officieren, onderofficie-
ren en minderen is geen onover-
brugbare kloof meer — de onderlin-
ge verhoudingen zijn heel wat soeppe-
ler geworden. Dit was in ons OV-
Wers leger onvermijdelijk. Het is
geen reuulentleger en de verhoudin-
gen liggen daar heel anders. Het le-
ger is ontstaan in de bezettingstijd,
toen allen werkten voor hetzelfde
doel en de een niet meer was dan
de ander, althans geen meerdere of
mindere in militair begrip. We zijn
niet en onder elkaar opgevoerd —
verschil in rang bestond er niet. De
overschakeling naar het koninklijk
leger bracht hierin verandering. Be-
vorderingen gingen snel en de een
vorderde een rang en de ander niet.
Voor velen was het toen moeilijk
zich direct in de nieuwe verhoudin-
gen in te denken en in te leven; zij
wildten geen orders accepteren van
kamerraden, die eerst hun gelijke wa-
ren en nu te bevelen hadden; zij
voelden zich vaak vernogelijk. Hun
gevoel van eigenwaarde kwam in
onstand en zij konden niet inzien,
dat meerdere in dienst bepaald
wordt door de rang en niet door
stand of maatschappelijke positie.
Maar al liggen de verhoudingen dan
emigrans anders; wat niet verandert
is: is de discipline. De discipline
moet er zijn, omdat zonder discipli-
ne geen leger bestaanbaar is. Disci-
pline is tucht en eist onvoorwaarde-
lijke gehoorzaamheid.

zijn beoeningen uit. Onvoorwaarde-
lijke gehoorzaamheid. Hij die niet te
gehoorzamen weet, zal ook mocht ge-
hoorzaamd worden. Dit is geen uit-
sprak van mij, maar een oeroud be-
grinsel, een eis voor iedereen, die la-
ter, heilij als militair, heilij als bur-
ger een leidende positie wil verwer-
ven. Discipline is een goede leer voor
de menselijke leven, een leer, waarvan
we mocht spijt zullen hebben.

Thouw aan de Koningin, gehoor-
zaamheid aan de wetten, onderwer-
ping aan de krijgsmacht." Zo luidt de
eedsformule, welke elke officier moet
afleggen. Maar ook zonder eed, zon-
der plechtige belofte, geldt deze for-
mule voor elke militair.

Discipline: het is zoals de Romé-
nen het vroeger zelden: Dura lex sed
lex — de wet is hard maar het is de
krijgen. En geveel me: hoe beter de
discipline, des te prettiger is de mili-
taire dienst.

J. v. A.

Ulkeringen en verstrekingen bij demobilisatie.

Naar aanleiding van vragen, welke
enkele lezers ons stellen, doen wij
hier een overzicht volgen van de
voorgeselde ulkeringen en verstre-
kingen bij demobilisatie.

In de maand Maart is reeds een
woortlopije regeling bekend gemaakt,
welke door ondergetekende bij ver-
schillende onderdelen mondeling is
toegelicht. Deze woonlopije regeling
zou voor personen, die tussentijds
zonden demobiliseren wegens ziekte
en dergelijke. De bedoeling was, dat
er een definitieve regeling zou ko-
men.

Het ontwerp voor deze definitieve
regeling is begin October gepubli-
ceerd. De beslissing van het minis-
terie is nog niet gevallen, maar de
voorbereidende besprekingen zijn zo
grondig geweest, dat men aanne-
ming van deze voorstellen verwacht.
Hier volgen dan de voornaamste
punten.

1. Na aankomst in Nederland
krijgt men direct verlof en wel 1½
dagen voor elk vol jaar buiten het
Rijk in Europa d.i. buiten Nederland
doorgebracht.

Deze tijd begint te tellen op de
dag voorafgaande aan het vertrek uit
Nederland met definitieve bestem-
ming Nederlands-Indië en eindigt op
den dag volgend op die van de terug-
keer.

mandanten, die vormingsofficieren
bij den Lt. Gubbels in het Vorming
huis.

Alle inlichtingen worden gaar
verstrekt.

M. B.

Kobus de Kannonier.

Kobus de Kannonier zonn-
ons het volgende briefje, da-
we op deze wijze graag onder-
de aandacht van den geadres-
seerde brengen.

Maar, Kobus, we zouden
tot nog beter begrip komert
als inllie ons eens iets schre-
ven over jullie leven buiten
Semarang. Horen we spoedig
wat meer? Red.

Beste Jan,

't Is nou niet, dat ik je met
woorden zonder argument wil
doodslaan, want m'n moe heb me
altijd geleerd, dat je n et terug
mag doen wat een ander je gedaan
heb. En doodslaan is 't woord ook
niet, want dat doe je niet als eer-
ste klassers onder mekaar. Maar
om op de zaak terug te komme:
Jan als jij nog postblaadjes over-
houdt om mi mee te helpen, dan
schiet je in je verplichtingen te-
genover je Poeske zwaar te kort,
want dat arme kind zit dan dagen
uit te kijken naar de blaadjes van
jou waar ik op schrijf. Jantje, ik
heb zo'n idee, dat die brief, die
ze in „De Tijger" van je afdruk-
ken, de enige is, die je per week
aan 's Poeske schrijft.

En verders, Jan, z'ne me zeker
niet voor ons Mezier naar Indië
gekonne. Datmerne dat in de krant
gezet hebbe was misschien wel
niet zo verstandig; maar dat was
in onze opwindung vanweges de te-
geprestaties, waar steeds een stuk
van afgeknabbeld wordt. Lekker
al die Zippers, die we iedere
maand op papier maar weer te
roke krijsje he? Daarom hadde die
goeie artilleriste bij jullie natuur-
lijk ook zo'n lol en marsieren ze
ook zo goed. Dat ken je natuurlijk
niet bij ons vergelijkje. Wij benne
maar vijf dagtes per week van

(vervolg op pag. 4).

Beste neef Piet,

Ik wou net aan minnen brief aan jouw beginnen, toen de veur-zitter van 't Thuisfront op bezuk kwam. "Tante Kee", z'n-ie, "ik heb groot nieuws. Onze jongens gaan d'n tienden December aan boord!" Nouw, Piet, ge snapt, dèk d'r van s'ing te kijken. Gij schreeft me nog in oewen lesten brief, dè gullie d'r nog gin flauw beaul van had en dèt 't allemaal raalen en gissen was en nouw komt me daar zoo mar pardoes iemans oe vertellen, hoe ofset zit. "Hoe komde d'r bij?" vroeg ik 'n. "Ja", z'n-ie, "dè hèk nit goeie bron". Hedde de minister soms geintervjoet? "Neeje", zeet-ie, "maar 't is zoo". Ik heb 'm toen mar verteld dèt ie tegen die bron mar most zeggen, dè die nie zoo most klateren, want dè gullie nog rustig op oew eigeste standplaats zat te zitten en dè gullie toech uurst 'ns aflossing most hebben, veur 't zoover waar. En dèt ie verder dè praatie mar nie te veul rond most strooien, want dèt ie bij 'nen hoog gezinnen er de kachel mar mee aannemen en dèt dè vuurtje tooch nie blift branden. Hij makt d'r de vrouwen en meskes mar sikheneurig van. Neeje Piet, ik trek me van al dè verhalen, die ze hier vertellen mar niks aan. Ze doen allemaal net of ze 't weten en ze weten d'r niks van. Asset zoover is, heuren we 't gauw genogt en oew eigen blif maken mee 'n doolie musch is ok nikskenie gedaan. Ze maken ze hier nog gekker as bij jullie!

De rust doet onze Koningin goed, Piet. Ze is weer zoover hersteld, dè Ze de volgende maand 't roer weer ter hand kan nemen. Ze zeggen welis, Piet, dèk zonnen Oranjeklant ben, mar ik zeg mar zoo: asse overal zon koningin en zon prinsengem hadden as wij hier en ze namen daar 'ns 'n Europa bild aan, dan zouwet 'r in Europa hil wè anders en beter uitzien. Want wèt 't mæ ons werelddeel worren mot, Piet, weest ik nie. Ik ben d'r soms erg huiverig veur. Ik kan me zoo indinken, dè gullie al genogt het aan die trubbeis daar bij jullie, mar 'nen mensch mag nooit zoo stinkend egewist zijn om alleing mar naar z'n eigen te kijken. Asset 'n ander goed gaat, gaat 't ons ok goed en asset d'n buurman slecht gaat, vuulen wij dè van de weeromstuit ok!

Zoos ik oe veurige week al schreef, begint de winter weer te kommen en d'r zijn al van die weersproefeten gewist, die veerspeid hebben, dèt 't deuzen winter wel weer 'ns 'nen harden winter kos worren. Nouw Piet, as dè daar is, kunde beter nog 'n tijdje daarg'nds blijven, want ge heheft heersch niet naar de kou te verlangen. Dè zal ce niks meeval-len nie.

De Tweede Kamer heet de oorlogsbegroting onder 't mes gehad. Ik zeg onder 't mes, want ze wouwen al van alle kanten gaan snoeien. Bezintgen noemen zulje dè. Ik kan me best veurstellen dèt 't leger 'nen bom mee duten kost, mar zonder leger makte niks klaar en 't is nouw eenmaal noodig op deuz' vredelevende wereld. Nederland is zoo arm as de mieren, mar d'r zijn nog zonnen

hoop andere dingen waar ze op bezintgen kunnen. Laat ze mar 'ns naar 'n paar van die dure gezantschappen kijken. As ge daar de cijfers van ziet, dan rilde. En ik geleuf, dèt d'r mee 'slands-middelen soms ok mar raar omgesprongen wort, want as twee man drie keer zooveul motten kosten as vier, dan brukt mijn dè klomp. En zoo zijn d'r nog 'nen hoop andere zaken, waar wel op te snoeien valt. D'r is nog 'nen hoop luxe die ze best over boord kunnen gooien, zonder d'ren stand oever aan te doen.

De Niwin overtreft alle verwachtingen. Hulle achtes hebben overal 'n groot sukses, 'n bewijs, dè Nederland meevuult mee onze jongens. De veurige week hebben ze aan collectes 'n slordige twintig duuzend gulden bij mekaar gescharreld. Daarbij kommen nog de winkelweken, fancy fairs en meer van dè soort dingen. De sport, die ok al ekstra weestijden heet gehouwen, heet in 'n jaar tijd bekaant 'n halve ton opgeleyerd. En dan hedde nog 't Thuisfront, dè ok nie stil zit. Wij hebben veurige week nog 'nen teneelavond gehad. Geweldig geslachd, Piet. Ons durp blift niet achter. Daarnaast ister de pekettenactie. Daar doet in Nederland iedereen aan mee, behalve meschiens de kommensten, mar ja die tellen we nie.

Breda krijgt 'nen neien burger-mister. Claudius Prinsen. Ik ken hum nog van vrurger, toen ik dukkeis in de Haarsteeg kwam. Hij is 'nen rasechten Brabander en Breda zal d'r mar wè goed mee zijn.

Hedde gullie zoo weinig te roeken Piet? Ik las in dè blaaske van jullie, dèt Jan Tippel d'r oever klaagde. Dè kan 'k nouw nie goed snappen. 't Leger waar mee de rookerij altijd 'n beetje bevoorrecht, waar gullie trouwens ok dik en dubbel recht op had. Dè's nouw 'yen glad verkeenden zet van de regering Piet. An d'n bik en de piratjes motten ze nooit gaan tornen, want dè veind iedere soldaat 't veur-naamste. Dè weet ik van Oome Daan. Die kon ok altijd zo sikkeneurig zijn astie nie te roeken had. Nouw weet ik wel, dèt de goeie piratjes uit 't buitenland motten kommen en dè ge daar deviezen veur noodig hèt, die d'r ok alweer nie zijn of meschiens wèl zijn, mar daar nie veur, mar dè mag toch nie verhinderen dèt de regering wel 'n klein bietje verplichten aan jullie heet. Wè zouw ze hebben motten beginnen, zonder dè de OVWers? Dan hadden ze Indië allaank op d'ren buik kennenen schrijven. En waar Indië meeznen suiker, tebak, thee, koffie, rubber en nog veul meer toech ok wel de noodige deviezen in 't laad-je zal brengen, veind ik dè ze uit dankbaarheid veur jullie werk en offers zoo af en toe ok welis veur 'n goel plukske tebak kosten zullen. Aan moeie woorden hedde in den regel ok mar weinig, want ge kopt d'r niks veur.

Ziezoo P. et, dè's dè. Nouw gaaj ik me weer mee m'n huishouwen-tje bemoeien en neem weer veur 'n week afscheid. Veul greeften van dè heele buis en omhelsd deur oew

Lieve Suze, liefste Poes,

Ik ben helemaal ontdaan, want ik kreeg voregende week de Tijger in handen, je weet wel dat blaasje van de bregade, en daar stond in bij de vitamine G, asdat het niet in de zoenen zit, ook niet al bennen het er honderdduizend. Oeh, Poeske, en ik docht eigenlijk van wel en asdat die zoveel as vitaminé Z waren voor de liefde, iedereen er mee lastig valt en alleen het meisje, waarvan dat je zeker weet, asdat je er niet meer zomker ken. Maar ik weet wel, asdat dè jongens tegeswoordig besinnen met te zoenen in plaas van ermee te eindigen. Weet je nog, asdat wij mekare al haast een maand kunnen en slietum liepen, toen ik jouw veerde te geven op de een zoen perbeerde te geven of de wang, net een perzik. Ik had het al een week eerder willen doen, maar mijn keel werd telkes zo droog net as toen we voor de eerste keer een kampomg in moesten met extrimisten. Maar assik wist, asdat die vitaminé G gelijk heeft en asdat het niet in de zoenen zat, zouw ik ze afschaffen, maar met een Brok in de keel. Lanen we maar net doen ofdat stuk niet voor ons was, dan za kan we niet de enigen wezen.....

Poeske!ef, ik kreeg een brief van een zekere Hoehagel uit Mekasser, dat is erges achter Boneo, die is van het KNIL en die hoorde asdattetij formellieren hadden ingevuld en nouw naar huis gingen en hij zee, asdat zulje ook formelieren hadden ingevuld, hele mooie: gelig-witte en groene maar nog niks van demghelesatie kommen merken en of jij niet eens kon informeren. Hij schrijft: "Suze jij kent mij een handig mokkeltje toen je wijt ook wel, asdat zo'n hoge ome een dame niet zo gauw iets ken weigeren". 't zou het maar eens doen, Poeske, en as je dan toch aan het vragen bent vraag dan voor mijn ook maar een kaartje. Je moet bij de menster van Overgeschoten gebiedadelen wezen, maar je mag wel een paar vriendinnen meenemen, want die hoge omes vragen alles in drievond. Ik geloof anders, asdat die Hoefnagel wel tijd's komt, as hij maar punten genoeg heeft, want bij het KNIL gaat het nouw op punten. Wie de meeste punten heeft komt het eerst in aanmerking om in aanmerking te wotren gebracht voor de wachtlijst van degenen, die te zijner tijd, wanneer ze n'iet onn sbaar bennen, in aanmerking worren gebracht voor demobesatie. Geen wonder, asdatte de vechtwages hulle vuilsbakken nog eens moof rood en geel hebben ogeschilderd. Zouwen ze daar soms extra punten voor krijgen?

Zeg, Suzuke, we hebben de eerste voorstelling gehad in dè n'euwe karntine, het is een prachtig gebouw en het ziet er schitterend uit, een pluin voor de Welfare. Het was een danseres, ze danste allenig, wat mij saaj lijkent. Er

waren partners genoeg in de zaal te vinden geweest, maar je zouw wel een lange asem moeten hebben. We vonnen het mooi, want we waren teminste stil, ook bij dè muziek tussendoor van die pianist. Ze danste ook in het Spaans en sommige jonges wouwen wel asdat Salarija in Spanje lag. Dan hadden we teminste ook die accordeons niet terug hoeven te sturen, die dè Niwin heeft gestuurd en die nouw niet geschikt blijken te zijn voor de tropen en nouw allemaal weer terug moesten. Zouwen die lui niet weten asdat Indonesië in Indië legt? En nouw ik het toech over meziek heb, dè drum van wat ik vorige week schreef, wordt wel gebruikt en nog wel door twee orkesten, zodat hij niet staat te roesten, wat ze mijn vertelden. Maar ze zeggen zo veel van de Welfare, maar dè ze week kunnen we toech door hulle voor dè eerste keer met Holland praten. Zeven jonges bennen aan de beurt geweest, allemaal Tijgers, ze moggen vijf en twintig woorden zeggen en ik had nog een spiets klaar voor asse mijn zouwen vragen; ik had allemaal goeie lange woorden genomen zoas: "asjemenuw" en "tstvooornekaar" en "doezedegroetekommenognie", maar ik mog niet. Stel je voor, Suzuke, as jij mij eens gehoord had. Mescient een volgende keer op 5 Maart, as jij jarig bent.

Hr was ook een AATer bij en die zee, asdat voor hem de tijd zo vlog voorbij ging. Geen wonder as je dè hele dag in de auto zit.

Ik ken ook weer in Semarang geweest en bijna verongelukt, omdatteze daar zo slecht dimpen met dè auto's, je wordt er door verblind en heb nog kans asdat je burgers anrijdt ook. De sjaufeurs worren er maar ruw in de mond van.

Liefste Poeske, ik ga nu weer eindigen, want ik kom al weer erg ducht aan het randje van het vel. Je weet toech, asdatte we er net zoveel kennen krijgen assewe willen. Dat was een korte lol voor dè zwarte handelaars, die ze al op dè passar verkochten voor vijf centen. Ik hoop, asdatteze er een strop aan hebben. Nouw moet ik toech maar weer aan mijn gewone slot beginnen, al ben ik er een beetje huiverig voor geworren vanweges die vitamine G, maar ik zal maar door dè zure appèl bennen bijten en eindigen met honderdduizend zoenen van hem, die zich noemt

je

Jan.

Soldaat Eerste Klasse
der Infanterie.

In verband met mijn vertrek naar Nederland, doe ik langs dè's weg mijn vele Tijger-vrienden van ADVENTO, mijn hartelijke groeten toekomen en wens allen verder een goed verblijf en een behouden terugkeer bij hun familie in Nederland.

Sergeant MBP/KNIL,
J. M. Bru gman.

makt d'r de vrouwen en meskes mar sikkeneurig van. Neeje Piet, ik trek me van al die verhalen, die ze hier vertellen mar niks aan. Ze doen allemaal net of ze 't weten en ze weten d'r niks van. Asset zoover is, heuten we 't gauw genogt en oew eigen bij maken mee 'n dooie musch is ok nikskenie gedaan. Ze maken ze hier nog gekker as bij julle!

De rust doet onze Koningin goed, Piet. Ze is weer zoover hersteld, de Ze de volgende maand 't roer weer ter hand kan nemen. Ze zeggen welis, Piet, dek zonnen Oranjeklant ben, mar ik zeg mar zoo: asse overal zon koningin en zon prinsengezin hadden as wij hier en ze namen daar 'ns 'n veurbild aan, dan zouwet 'r in Europa bil wè anders en beter in Europa. Want wet 't mae ons werelddeel worren mot, Piet, weet ik nie. Ik ben d'r soms erg huiverig veur. Ik kan me zoo indenken, de gullie al begint het aan die trubbels daar bij julle, mar 'nen mensch mag nooit zoo strukend egewist zijn om alleinig mar naar z'n eigen te kijken. Asset 'n ander goed gaat, gaat 't ons ok goed en asset d'n buurman slecht gaat, vuulen wij de van de weeromstuit ok!

Zooas ik oe veurige week al schreef, begint de weinter weer te kommen en d'r zijn al van die weerprofeten gewist, die veurispeld hebben, det 't deuzen weinter wel weer 'ns 'nen harden weinter kos worren. Nouw Piet, as de waar is, krunde beter nog 'n tijdje daarginds blijven, want ge behecht hersch niet maar de kou te verlangen. De zal oe niks meevalten nie.

De Tweede Kamer heet de oorlogsbegrooting onder 't mes gehad. Ik zeg onder 't mes, want ze wouwen al van alle kanten gaan snoeien. Bezutigen noemen zulle de. Ik kan me best veurstellen det 't leger 'nen bom mee duften kost, mar zonder leger make niks klaar en 't is nouw eenmaal nodig op denz' vredelievende wereld. Nederland is zoo arm as de miere, mar d'r zijn nog zonnen

halve meschens de kommenisten, mar ja die tellen we nie.

Breda kriegt 'nen neien burgenister. Claudius Prinsen. Ik ken hum nog van vrunger, toen ik dukkeis in de Haarsteeg kwam. Hij is 'nen rasechten Brabander en Breda zal d'r mar wè goed mee zijn.

Hèdde gullie zoo weinig te rooken Piet? Ik las in de blaaike van julle, det Jan Tippel d'r over klaagde. De kan'k nouw nie goed snappen. 't Leger waar mee de rookerij altijd 'n bietje bevoorrecht, waar gullie trouwens ok dik en dubbel recht op had. Dèz' nouw 'nen glad verkeerden zet van de regering Piet. An d'n bik en de piratjes motten ze nooit gaan tornen, want de veind idere soldaat 't veurnaamste. De weet ik van Oome Daan. Die kon ok altijd zo sikkenurig zijn astie nie te rooken had. Nouw weet ik wel, det de goede piratjes uit 't buitenland motten kommen en de ge daar deviezen veur noodig hèt, die d'r ok alweer nie zijn of meschens wè zijn, mar daar nie veur, mar de mag toch nie verhinderen det de regering wel 'n klein bietje verplichtigen aan julle heet. Wè zouw ze hebben motten beginnen zonde der de OVWers? Dan hadden ze Indië allaank op d'ren buik kennen schrijven. En waar Indië meeznen suiker, tebak, thee, koffie, rubber en nog veul meer' toch ok wel de noodige deviezen in 't laadje zal brengen, veind ik de ze uit dankbaarheid veur julle werk en offers zoo af en toe ok welis veur 'n goei plukske tebak kosten zuregen. Aan moie woorden hèdde in den regel ok mar weinig, want ge kopt d'r niks veur.

Ziezoo Piet, dèz' de. Nouw gaaj ik me weer mee m'n huishouwen, 'n week afscheid. Veul groeten van de heele buis, en omhelsd deur oew

asdat die vitamine G geijk heeft en asdat het niet in de zoenen zat, zouw ik ze afschaffen, maar met een Brok in de keel, Lanen we maar net doen ofdat struk niet voor ons was, dan zal'n we niet de enigen wezen.....

Poeskeleif, ik kreeg een brief van een zekere Hoefnagel uit Meekasser, dat is erges achter Borneo, die is van het KNIL en die hoorde asdattewij formelieren hadden ingevuld en nouw naar huis gingen en hij zee, asdat zulle ook formelieren hadden ingevuld, hele mooie: gellig-witte en groene maar nog niks van demghelesatie konnen merken en of jij niet eens kon informeren. Hij schrijft: „Suze jikent mij een handig mokkelijje toe en je weet ook wel, asdat zo'n hoge ome een dame niet zo gauw iets ken weigeren” Ik zou het maar eens doen, Poeske, en as je dan toch aan het vragen bent vraag dan voor mijn ook maar een kaartje. Je moet bij de mans-ter van Overgeschoten gebiedsdelen wezen, maar je mag wel een paar vriendinnen meenemen, want die hoge omes vragen alles in drievoud. Ik geloof anders, asdat die Hoefnagel wel thyls komt, as hij maar punten genoege heeft, want bij het KNIL gaat het nouw op punten. Wie de meeste punten heeft komt het eerst in aanmerking om in aanmerking te wotren gebracht voor de wachtlijst van degenen, die te zijner tijd, wanneer ze niet om'spaar benmen, in aanmerking wotren gebracht voor demghelesatie. Geen wonder, asdatte de vechtwages hulle vuiljibakken nog eens mooi rood en geel hebben opgeschilderd. Zouwen ze daar soms extra punten voor krijgen?

Zeg, Suzeke, we hebben de eerste voorstelling gehad in de nieuwe kaart'ne, het is een prachtig gebouw en het ziet er schitterend uit, een pluin voor de Welfare. Het was een danseres, ze danste allenig, wat mij saai lijkt. Er

as: „asjemnouw” en „tisvoormekaar” en „dezedegrotemekomenogne”, maar ik mog niet. Stel je voor, Suzeke, as jij mij eens gehoord had. Meschient een volgende keer op 5 Maart, as jij jarig bent.

Lr was ook een AATer bij en die zee, asdat voor hem de tijd zo vlog voortbij ging. Geen wonder as je de hele dag in de auto zit.

Ik ben ook weer in Semarang geweest en bijna verongelukt, omdatteze daar zo slecht dimpen met de auto's, je wordt er door verblind en heb nog kans asdat je burgers anrijdt ook. De sjaufeus wotren er maar ruw in de mond van.

Liefste Poeske, ik ga nu weer eindgen, want ik kom al weer erg gucht aan het randje van het vel. Je weet toch, asdattewe er net zoveel kennen krijgen assewe willen. Dat was een korte lol voor de zwarte handelaars, die ze al op de passar verkochten voor vijf centen. Ik hoop, asdattewe er strop aan hebben. Nouw moet ik toch maar weer aan mijn gewone slot beginnen, al ben ik er een beetje huiverig' voor gewotren vanweges die vitamine G, maar ik zal maar door de zure appel hen bijten en eindigen met hondenruizend zoenen van hem, die zich noemt

je

Jan.

Soldaat Eerste Klasse
der Infanterie.

In verband met mijn vertrek naar Nederland, doe ik langs deze weg mijn vele Tjigger-vrienden van ADVENTO, mijn hartelijke groeten toekomen en wens allen verder een goed verblijf en een behouden terugkeer bij hun familie in Nederland.

Sergeant MBP/KNIL,
J. M. Bruinman

Tante

Semarang weg, en dan zitte me wel verder weg dan julle, maar dan zijne we loch ook weer twee volle dagen in de bars en borreltjes. Jan ik hoop dateme mekaar nou een beetje beginne te begrijpe en datteme 't nou uitgepraat hebbe. En dat de overheid 't begrepe heb, ken je in de krant leze: me krijge nou ongelimmeteerd blaades. Hoera!

Van kampong tot huis, je
Kobus
Kanonnier eerste klasse
der Artillerie.

Het Frontgezelschap „De Spelbrekers”

Veel is er reeds geschreven over de nieuwe samenstelling in de N.V.A-gezelschappen. Duidelijk werd al vele malen uiteengezet, hoe deze nieuwe creatie tot stand kwam. En zo zien we dan nu het eerste resultaat in de vorm van het gezelschap: „De Spelbrekers”.

Het uit drie leden bestaande gezelschap brengt een programma van een uur: dit programma bestaat voornamelijk uit zang met gitaarbegeleiding.

De Spelbrekers zijn een tweetal jongens met een gitaar en het soort liedjes, dat zij brengen, vindt zijn herkomst voornamelijk over de grenzen. Ook het parodiëren is hun niet vreemd!

Truus Koopman zingt ook, maar niet hetzelfde genre.

Al met al is het een aardig vlot programma, dat in de komende maanden aan de mannen op de voorposten geboden wordt.

„De SPELBREKERS”, Hubert Kok, Theodorus Bekkers, Hulbert Hun vrouwelijke partner Truus Koopmans op 24 November a.s. arriveren en een maand in ons gebied blijven. Zij zullen zo spoedig mogelijk voor onze Brigades optreden.

Overal anders... toch hetzelfde.

Ben eindelijk van de grote weg Pa-lembang — Teloek stiaan ergens twee forns, in de Jappentijd gebouwd ten bate van een radarsat-ktion. Een aardige erfenis voor een Releton. Ze worden heerlijk hoog, koel en droog.

Als we in de vroege ochtend langs het palmenweggetje wandelen langs de heuvel waarop de torens stiaan, genieten we. Wat is de natuur hier prachtig. De schilderachtige huiscies gedekt met atap, de akkerrijes en tuinrijes schots en scheef tegen de heuvel geplakt, de mooie palmhomen; dat alles maakt de omgeving een paradijs. Op de heuvel is het rustig; de twee torens stiaan als 't ware te dromen. Ergens voor een gebouwrij, dat als wasplaats dienst doet, boent een van de jongens zijn veldbed. Het is alsof zijn leven van afhangt. Grote zweedruppels paren op zijn maakt bovenlijf. Een bordje wijst ons de weg naar de kammer, tevens kamfoor van de commandant.

„Binnen”, roept een stem en als we daar gevloeg aan geven, zien we een man wiens hoofd schuil gaat achter het hennid, dat ie vlug aanschiekt. „Sorry”, zegt hij, „ik was niet op bezoek gekleed.” Maar we stellen hem gerust. We zijn wel wat gekort broekje rond, als het maar even kan? „Vaandrig Schelleman”, stelt hij zich voor. „Uit Tilburg”, naast U zitten. Drinken? Waarmee ken ik U van dienst zijn? De jongens, 't e mannen het best. Wilt U eens rondnemen? Ga gerust. Uw gang. Veel ge-noegen?”

Dan wandelen we naar een van de torens. Op de deur van de orderste torenkamer staat: „Djam bitjara 10—12” (Spreekuur 10—12).

Binnen treffen we aan: de „Hospik” volgens de soldaten-vocabulaire. Hij is in druk gesprek gewikkeld tot twee Chinese vrouwenjes, die elk

een baby in een bontgekleurde slendang dragen. Sjoerd koeterwaalt al-lerpel megeijke en onmogelijke voor-ten in het Maleis. Ze verstaan elkaar loch bijzonder goed! Na een obat te hebben ontvangen gaan ze met veer- hingen en dankbetuigingen weg, stiekum een pakje van 10 sigaretten achterlatend. Later merkt hij het aan. „Heinwee” (zoals hier het merk steeds mee ging op patrouille, men- een obat gaf en in de kampongs ver- bond. Het duurde niet lang of ze kwamen zelf al op het ziekenrapport- standen. Totdat het te druk was en en de sprekkuren vastgesteld wer- den. Tenslotte moesten de rijkere naar inmiddels opgerichte hospitaal en de hospik zou dan enkel de arge menschen helpen.

Ondertussen is Lalan, een klein gultig bruinje, binnengekomen. Het verband om zijn been moest vernieuwd worden. Als hij klaar is, zegt de hospik: Lalan, besok kembar, ga? „Saja Toean, terima kassi toear, kabe toean”. en weg is hij.

We klauteren aanechig boven op de toren. Een stuk of vijf anderen genieten van de koelste en het schitterende panorama. De prachtige wol-kenmassa's tegen de diepblauwe he- de oksels van de vogelnestjes in de grond af zie je die nestjes zelden. De jongens vertellen, dat die tari, die daar op zijn alker met zijn kar- bouw bezig is, tegen het dier zingt: „Toe maar het valt wel mee. Zo op. Nog maar een klein stukje.” De op. Nog maar een klein stukje.” De lobbes trekt maar voort. Langzaam maar zeker.

Dan nemen we een kijkje in de slaapproekkamers. Ze zijn behoortlijk fris. De wind heest vrij spel. Alleen als het regent moeten de velckbedden midden in de kamer gezet worden, hier regeenen ze nat. En het kan anders regeenen. Als we wilde varkens zien mogen we erop schieten. En die zijn hier genoeg. Het is een plaag voor de landbouwers. Die zijn maar wat blij dat we er wat opruimen. De mensen zijn haast allemaal Moha- mnganen, epen dus geen varkensvlees. Wij zoveel te meer.....

Ploetseling wordt ergens van boven een bal naar beneden gemikt, en even later begint de sport. Doelrij- even later begint de sport. Doelrij- gymnastiek. Niet op commando, iedereen doet vanzelf mee. Ze willen allemaal graag fit blijven.

Ook, als we eens praten met een stel jongens, blijkt er dikwijls een stadgenoot bij te zijn of iemand uit de buurt. Gezamenlijke kennis- zijn er dan altijd. Conversatie ge- noeg. Voor hen weer eens een afle- ding. Het wordt onze tijd. We moe- ten opstappen. Vriendelijk worden we uitgesleide gedaan. In het palmen- gen. De tocht zit er weer op. Ze heb- ben lol. Geen wonder, het weer is practijk en er zijn er een paar bij, die de boel altijd weten te verwa- ken. Vooral die Molnummer is een onbetastbare humorist. Nog wat ge- zien, jongens? Niets bijzonders.

Onderweg mijneren we dat het overal anders en loch ook weer het zelfde is. De een woont wat beter, de ander hoeft niet zo dikwijls te sjouwen. Dikwijls kon het beter, maar ook dikwijls slechter.

D. L. C.

De Republiek in woord en daad.

Zoals U weet heeft de Vrijheidsraad kort geleden na langdurige besprekingen een resolutie aangenomen, die onder meer ten doel heeft, een regeling te vinden, die wettelijk het staken van de vijandelijkheden waarborgt. Heleas is dat nog moeilijker gedaan dan gezegd. Het zou zo gemakkelijk zijn, indien beide partijen van goede wil waren. Na de veldverdrachten zelden, die de republiekse militairen ons hebben geleerd, is het echter wel heel moeilijk, om nog aan goede wil van de kant te geloven.

Daar is het geval Joesoef als een voorbeeld uit vele. Twee Amerikaanse waarnemers waren in Tandjoengpoera (Noord-Sumatra) en wilden ook met de commandant van de republiekse troepen, de kolonel Joesoef spreken. Aangezien bekend is, dat de troepen van deze kolonel radio-toestellen hebben, waarmee ze naar onze berichten luisteren. Wordt per radio bekend gemaakt, dat de kolonel voor een bespreking met de Amerikaanse waarnemers in de dieng Poera werd verwacht en dat hen ter bevrijding een Nederlandse patrouille zou worden tegemoetgezonden.

Toen onze patrouille PALOEH naderde waren daar enkele mannen bezig worden op de weg te plaatsen, die volgevolgd waren met uitgezonden te belegeringen. Er is geen twijfel van onze patrouille, want er is daar in de buurt geen bevolking meer, die er van zou kunnen profiteren: de hele bevolking is deeltijs door de republieken bij hun terugtocht meegenomen naar Pangkalan Brandan. Ook de weg was met honderden schriften beklad. Die opschriften waren met houtskool aangebracht en het is dus wel duidelijk, dat ze voor de patrouille waren bestemd, en dat men wist, op welk tijdstip wij ongeveer zouden komen, anders zou het aantrengen van die verhalen weinig zin hebben gehad. Houtskoolschrijf op een weg regent immers heel spoedig weg. Toen een van onze soldaten de lui, die borden langs de weg aan het pletzen waren, aanriep, pakten zij hun biezen.

De kolonel, om wie het alles begonnen was kwam met opdagen. De patrouille wachtte tot een uur 's middags, de tijd, waarop de kolonel al in Tandjoengpoera had moeten zijn. Juist toen zij er genoeg van kregen en onverzaderzake wilden terugkeren, zagen onze soldaten in het terrein twee personen, die zich nogal verdacht gedroegen en die de schijn van de commandant van de patrouille in hun schuld voerden van de kerreis richting. Daarop draaide een van hen zich om en begon te schieten. Onze patroonle besloot de kerreis. Uiten verhoeg de aanvallende het vuur te bekijken. Dat was de bedoeling van de republieken, want zij openden ploegkazemat uit en toen besteeg van alle kanten de hel los. Van links uit het zijdelein werd de weg achter de patrouille met mortieren beschoten, terwijl rechts van de weg overal schutters bleken te zijn opgesteld. Zij hadden de patrouille eerst laten passeren en probeerden nu, hen de pas af te snijden door hevige vuur. Er is uit dit alles maar een conclusie te trekken. De commandant van deze troepen, de kolonel Joesoef is geen oegblik van plan geweest om aan het verzoek van de Amerikaanse waarnemers gevolg te geven. In het aangehouden vijgeleide zag hij alleen een kans om de Nederlandse patrouille, waarvan hij wist, dat zij met vreedzame bedoelingen kwam, op een verraderlijke wijze in een val te lokken. De kans om met de Amerikaanse waarnemers overleg te plegen liet hij hiervoor lopen. En ga nu maar eens een afspraak passeren op de goede wil van menschen als deze Joesoef!

En dan is het staken van de vijandelijkheden nog maar de eerste stap, die zal moeten leiden naar overleg op s'zaterdag gebied. Voor een vruchtbaar overleg zal het noodzakelijk zijn, dat de republiek het goedrecht van zelfbeschikking voor de verschillende gebieden erkent. Tot nu toe lijkt het daar nog niet veel op. De verschillende zelfstaandheidsbewegingen ontmoeten in republieken se kringen slechts afwijzing en verdachtmakingen. Toen de bevolking van Padang onlangs een betoging hield voor de vorming van een Lae-rah wist Radio Fort de kock bijvoorbeeld te vertellen, dat de Nederlandse autoriteiten, het voorke- dwerogen zouden hebben, hier een pe- lte voor te tekenen. De betrokkene vernamen dit be-

richt met verbazing, aangezien zij spontaan aan de betoging hadden deelgenomen. Met verdachtmakingen en vijand- ijkheden komt de republiek geen- schap verder, ook niet naar de opo- sing van haar eigen problemen. Het is wettelijk tijd, dat zij eindelijk de weg van de redelijheid eens pro- beert. Er zijn grote menselijke be- langten mee gemoeid.

D. L. C.

Grote Brigade tafeltenniswed- strijd te Salatiga.

De Garnizoenscantine te Salatiga organiseerde op Zondag 16 Novem- ber een tafeltenniswedstrijd voor de hele T-Brigade.

Het was jammer, dat enkel de V.E.W. niet over een voldoende aantal deelnemers kon beschikken, daar anders de hele T-Brigade vertegen- woordigd zou zijn.

Zes onderdelen kwamen elk met twee groepen van vijf man, terwijl nog twee andere onderdelen uitlwa- men met een groep van vijf man. Zodoende waren er veertien groepen van vijf man opgekomen om tegen elkaar te kampen. Deze veertien groepen waren verdeeld in twee af- delingen van zeven groepen, afdeling A en afdeling B.

Uit een competitie in afdeling A kwamen de Stoottroepen als win- nende ploeg naar voren, terwijl in afdeling B de ploeg van de Stoot- ters even veel punten behaalde als de ploeg van 2-2-R.V.A.

Uit een tweekamp tussen deze beide ploegen kwamen weer de Stootters als winnende ploeg naar voren, met het leuke gevolg, dat de ene ploeg van I.R.S. tegen de an- dere moest kampen.

In ieder geval had I.R.S. de ping-pong-tafel, die als beloning voor het winnende onderdeel ter beschikking was gesteld, eerlijk verdiend.

Uit al de gespeelde games waren tien afzonderlijke, persoonlijke win- naars naar voren getreden. Dezen speelden tegen mekaar volgens af- valsysteem, zodat nog vijf persoo- nlijke winnaars overbleven.

Nadat deze vijf een competitie ge- speeld hadden, kwam hieruit het goede resultaat:

Lt. ROORDA	B.W.	1e prijs
Aerts	2-6 R.I.	2e prijs
Oyer	P.A.W.	3e prijs
Lt. de Koomen	R.V.A.	4e prijs
Serff, Engelriet	I.R.S.	5e prijs
Aangezien meerdere onderdelen bereid waren, een of twee humer ping-pong-tafels voor die dag uit te lenen, kon er op tien tafels tegelijk gespeeld worden waardoor het ge- heel een vlot en geregeld verloop had.		

S.S.

Het lied zonder naam.

C.C.:
„Inspectie plee,
C.S.M., ga mee!”
Mijn hart staat stil,
Ik weet wat te wil.....
Een deksel er naast.....
Ben stormwind naast:
„Wat, C.S.M.!”
(Met stenhor-stem)
„Dat gat moet dicht,
’t Is geen gezicht!
Hier komt een wacht
Voor dag en nacht.
Ze zullen dat deksel gebruiken,
Dit is niet om te rullen!”

Ik sta op wacht,
Diep in de nacht,
Ik paradeer,
Ik deifleer
Met mijn geweer.
Ik doe mijn plicht:
Voor ’t strafgericht
Zijn wij gezwaht.....
.....
Het gat is dicht!
S. de Vries
O-2-6 RI

Al met al is het een aardig vlot programma, dat in de komende maanden aan de mannen op de voorposten geboden wordt.

"DE SPELBEREIKERS". Huibert Kock, Theodorus Reekers, zullen met hun vrouwelijke partner Thruus Kooymans op 24 November a.s. arriveven en een maand in ons gebied blijven. Zij zullen zo spoedig mogelijk voor onze Brigade optreden.

Overal anders... toch hetzelfde.

Een eindje van de grote weg Palembang — Teloeek staan ergens twee torens, in de Jappentijd gebouwd ten bate van een radarstation. Een aardige erfenis voor een peloton. Ze worden heerlijk hoog, koel en droog.

Als we in de vroege ochtend langs het palmenweggetje wandelen naar de heuvel waarop de torens staan, genieten we. Wat is de natuur hier prachtig. De schilderachtige huistjes gedekt met atap, de akkertjes en tuintjes schots en scheef tegen de heuvel geplakt, de mooie palmboomen; dat alles maakt de omgeving een paradijs. Op de heuvel is het rustig; de twee torens staan als t ware te dromen. Ergens voor een gebouwtje, dat als wasplakts dienst doet, boemt een van de jongens zijn veldbed. Het is alsof zijn leven er van afhangt. Grote zweedtruppels parelen op zijn naakt bovenlijf. Een bordje wijst ons de weg naar de kamer, levens kantoor van de commandant.

"Binnen", roept een stem en als we daar gevolg aan geven, zien we een man wiens hoofd schuil gaat achter het hemd, dat te vlug aanschiet.

"Sorry", zegt hij, "ik was niet op bezoek gekleed." Maar we stellen hem gerust. We zijn wel wat gewend. Lopen we zelf niet in enkel een kort broekje rond, als het maar even kan? "Vaandrig Schelleman", stelt hij zich voor. "Dit Tilburg", staat u zitten. Drinken? Waarmee kan ik u van dienst zijn? De jongens. Vreemden het best. Wilt u eens rondnemen? Ga gerust Uw gang. Veel ge-noegen".

Dan wandelen we naar een van de torens. Op de deur van de orderste torenkamer staat: "Djam bitjara 10—12" (Sprektuur 10—12).

Ennen treffen we aan: de "Eospik" volgens de soldaten-vocabulaire. Hij is in druk gesprek gewikkeld met twee Chinese vrouwljes, die elk

maar zeker.

Dan nemen we een kijkje in de slaaplorenkamers. Ze zijn behoorlijk fris. De wind heet vrij spel. Alleen als het regent moeten de veldbedden midden in de kamer gezet worden, anders regelen ze nat. En het kan hier regenen. Als we wide vankens zien mogen we erop schieten. En die zijn hier genoeg. Het is een plaag voor de landbouwers. Die zijn maar wat blij, dat we er wat opruimen. De mensen zijn haast allemaal Mochamedanen, efen dus geen varkensvlees. Vrij zoveel te meer.....

Plotseling wordt ergens van boven een bal naar beneden gemikt, en even later begint de sport. Doeltrappening, dat is de meest getelde co.tand-gymnastiek. Niet op commando, iedereen doet vanzelf mee. Ze willen allemaal graag fit blijven.

Ook, als we eens praten met een stel jongens, blijkt er dikwijls een stadsgenoot bij te zijn of iemand uit de buurt. Gezamenlijke kennissen zijn er dan altijd. Conversatie genoeg. Voor hen weer eens een afdeling. Het wordt onze tijd. We moeten optappen. Vriendelijk worden we uitgelide gedaan. In het palmen-laanje komen we de patrouille tegen. De tocht zit er weer op. Ze hebben lol. Geen wonder, het weer is prachtig en er zijn er een paar bij, die de boel altijd weten te verta-ken. Vooral die Moknummer is era onbetastbare humorist. Nog wat gezien, jongens? Niets bijzonders.

Onderweg mijneren we dat het overal anders en toch ook weer hetzelfde is. De een woont wat beter, de ander heeft niet zo dikwijls te sijnouwen. Dikwijls kon het beter, maar ook dikwijls slechter.

D. L. O.

De Republiek in woord en daad.

Zoals u weet heeft de Veiligheidsraad kort geleden na langdurige besprekingen een resolutie aangenomen, die onder meer ten doel heeft, een regeling te vinden van de werkzaamheden waarbort. Helias is dat nog moeilijker gedaan dan gezegd. Het zou zo gemakkelijk zijn, indien beide partijen van goede wil waren. Na je vels verraderlijke zelften, die de republikeinse militairen ons hebben geleverd, is het echter wel heel moeilijk, om nog aan goede wil van die kant te geloven.

patrouille wachtte tot een uur 's middags, de tijd, waarop de kolonel al in Tandjoengpoera had moeten zijn. Juist toen zij er genoeg van kregen en onvertrommerzake wilden terugkeren, zagen onze soldaten in het terrein twee personen, die zich nogal verdacht gedroegen en die de schijn wekten, dat zij ongezeten wilden blijven. De commandant van de patrouille wilde wel eens zien, wat de kerels in hun schuld voertien en liep in hun richting. Daarop draaide een van hen zich om en begon te schieten. Onze patrouille beantwoordde het vuur en verpoege de aanvallers. Dat was blijikbaar, want zij openden ploofseling zwaar mitrailleurvuur van een kazemat uit en toen barste van alle kanten de hel los. Van links uit het zijterrein werd de weg achter de patrouille met mortieren beschooten, terwijl rechts van de weg overal schutters bleken te zijn opgesteld. Zij hadden de patrouille eerst laten passeren en probeerden nu, hen de pas af te snijden door hevige vuur.

Er is uit dit alles maar een conclusie te trekken. De commandant van deze troepen, de kolonel Joesoef is geen ogenblik van plan geweest om aan het verzoek van de Amerikaanse waarnemers gevolg te geven. In het aangeboden vrygeluide zag hij alleen een kans om de Nederlandse pa'trouille, waarvan hij wist, dat zij niet vreedzame bedoelingen kwamen, op een verraderlijke wijze in een val te lokken. De kans om met de Amerikaanse waarnemers overleg te ple-gen liet hij hiervoor lopen. En ga nu maar eens een afspraak baseren op de goede wil van mensen als deze Joesoef!

En dan is het staken van de vijandigheden nog maar de eerste stap, die zal moeten leiden naar overleg op s.taakruidig gebied. Voor een vruchtbaar overleg zal het noodzakelijk zijn, dat de republiek het goede recht van zelfbeschikking voor de verschillende gebieden erkent. Tot nu toe lijkt het daar nog niet veel op. De verschillende zelfstandigheidsese kringen ontmoeten in republikeinse kringen slechts afwijzing en verdachtmakingen. Toen de bevolking van Padang onlangs een bevolking hield voor de vorming van een Daerah wist Radio Fort de Kock bijvoorbeeld te vertellen, dat de Nederlandse autoriteiten, het voik gedwongen zouden hebben, hier een petitie voor te tekenen.

MASMAN & STROINK SMG.

bede ploegen kwamen weer de Stootters als winnende ploeg naar voren, met het leuke gevolg, dat de ene ploeg van I R. S. tegen de andere moest kampen.

In ieder geval had I R. S. de ping-pong-tafel die als beloning voor het winnende onderdeel ter beschikking was gesteld, eerlijk verdiend.

Uit al de gespeelde games waren tien afzonderlijke, persoonlijke winnaars naar voren getreden. Dezen speelden tegen mekaar volgens afvalsysteem, zodat nog vijf persoonlijke winnaars overbleven.

Nadat deze vijf een competitie gespeeld hadden, kwam hieruit het moede resultaat:

Lt. ROORDA	B. W.	1e prijs
Aerts	2-6 R. I.	2e prijs
Oovert	P. A. W.	3e prijs
Lt. de Koomen	R. V. A.	4e prijs
sergt. Engelstrijt	I. R. S.	5e prijs

Aangezien meerdere onderdelen bereid waren, een of twee honner ping-pong-tafels voor die dag uit te lenen, kon er op tien tafels tegelijk gespeeld worden waardoor het geheel een vlot en geregeld verloop had.

S. S.

Het lied zonder naam.

C.C.:
"Inspechte plee,
C.S.M., ga mee!"

Mijn hart staat stil,
Ik weet wat-je wilt.....
Een deksel er naast.....
Den stormwind raast:.....

"Wat, C.S.M.!"
(Met stemtor-stem)
"Dat gat moet dicht,
't Is geen gezicht!"
Eier komt een nacht
Voor dag en nacht.

Ze zullen dat deksel gebruiken,
Dit is niet om te rullen!"

Ik sta op wacht,
Diep in de nacht,
Ik paradeer,
Ik defileer

Met mijn geweer.

Ik doe mijn plicht:
Voor 't strafgericht
Zijn wij gewacht.....

Het gat is dicht!

S. de Vries
O.-2-6 RI